

HOMENATGE DE REAGRUPAMENT A LA MEMÒRIA DEL CONSELLER EN CAP I HEROI DE L'ONZE DE SETEMBRE DE 1714, MOLT HONORABLE RAFAEL DE CASANOVAS

Molt Honorable Conseller en Cap, Molt Honorable Rafael de Casanova,

On vulgui que estiguis del Cel infinit, on sigui que nïi el teu esperit d'heroi, escolta'ns avui, en un Onze de Setembre commemoratiu de la desfeta de 1714, el clam i el prec d'uns compatriotes teus, fidels als principis de patriotisme i dignitat que vas mostrar-nos tu i els teus, tal dia com avui, fa 298 anys.

Fa exactament un mes i mig, tots els catalans reagrupats aquí presents, estàvem contemplant la cerimònia inaugural dels Jocs Olímpics.

Seriosos, emocionats i en silenci, veiem desfilar des de les nostres llars a través dels nostres televisors, les delegacions esportives, de 208 països d'arreu del mon.

Molts de nosaltres, vàrem imaginar en aquells moments, veiem en la nostra ment, la bandera catalana, o l'estelada desfilant com una més. Era un somni, una imaginació, una il·lusió a la que mai, ...mai absolutament mai, cap de nosaltres a renunciat a que algun dia es converteixi en una realitat.

Veia uns esportistes catalans, elegantment vestits amb una americana de color grana, amb uns pantalons blancs, i amb una corbata quatre-barrada, i amb la part superior un estel blanc de cinc puntes sobre un fons de cel blau.

Les noies esportistes, anaven segons el seu gust personal, algunes amb faldilles blanques, d'altres amb pantalons. El color de la seva pell era de totes les tonalitats, hi havia blanques, però també morenes, negres i d'origen multi ètnic, però totes parlaven català i se sentien molt orgulloses i ufanes de desfilat sota la bandera catalana.

L'abanderat portava, la bandera catalana, o l'estelada, fent-la onejar al vent del estadi olímpic, durant la cerimònia d'apertura dels Jocs.

Al seu pas, per davant la tribuna d'autoritats i caps d'estat, la megafonia de l'anella olímpica, pronunciava amb molts watts de potencia una paraula mai sentida en uns jocs,... CATALONIA !!!, i a la graderia, tots els compatriotes

desplaçat per a l'ocasió, es posaven dempeus aplaudint i ovacionant als seus atletes i esportistes olímpics.

Vàrem guanyar moltes medalles, amb diferents disciplines esportives, ens vàrem classificar entre els 10 primers països del món en número de guardons aconseguits.

Tothom parlava d'un petit país,... nou participant i per primera vegada, en uns jocs olímpics. Érem als Jocs Olímpics del 2016, dos anys abans, el 2014, Catalunya havia assolit la independència i s'havia constituït en un Estat Propi, dins la Unió Europea.

La segregació d'Espanya, havia estat modèlica, en pau, i amb bona harmonia, i teníem molt bones relacions de veïnatge.

Arreu del món, tots els mitjans de comunicació parlaven d'un país amb molta empena, treballador, amb fe, fidel a les seves tradicions, fidel a una voluntat de voler ser, de voler contribuir al desenvolupament social, científic, tecnològic, solidari amb les classes socials més deprimides, i també cooperant amb el desenvolupament d'altres nacions més pobres del món.

Un país, socialment just, econòmicament equilibrat, lliure, transparent, amb radicalitat democràtica, on no hi havia, lloc ni espai al més mínim bri de corrupció.

Molts patriotes s'han quedat pel camí en aquests gairebé 300 anys. Altres han mort sense poder veure-ho. Nosaltres tenim fe, il·lusió, però sobre tot tenim el desig i la fe de ser, ...de ser catalans, de ser un país lliure, i per això avui som aquí, per a honrar els nostres màrtirs, i els nostres herois, com poden fer amb normalitat tots els ciutadans dels estats lliures.

Per això, vàrem honrar ahir als nostres herois i màrtirs al Fossar de les Moreres, per això honorem als nostres morts, t'honorem a tu, i després anirem al Portal de Mar a honrar la memòria d'un altre màrtir i heroi oblidat, el General Josep Moragues.

No perdem la fe, no perdem el seny, ho tenim a tocar, no defallim, ajudants Rafel, ajudants Honorable Conseller en Cap.

I si estàs al Cel, a prop de Deu, ves al seu costat, demana-li audiència, i li dius que aquí, a la Terra, hi ha un país oblidat, mil·lenari, que no ha perdut l'esperança de ser, perquè no ha deixat mai de tenir, com consigna en Joan, PATRIOTISME I DIGNITAT.

*El teu cos reposa a la terra, però el teu esperit està permanentment al Cel, en
Comissió de Serveis.*

En Pau descansis.

Amen.